

Egmond aan Zee er paa samme Maade som Bergen spiret frem af en Landsby, der ligger højere oppe i Landet: *Egmond aan den Hoef*, hvor den franske Filosof Descartes (1596—1650) henlevede flere Aar i Landflygtighed.

Hvad der i det 16. og 17. Aarhundrede gjorde Hollænderne saa berømte, var deres Tapperhed og deres Energi. Deres Frihedskamp er enestaaende i Historien og deres Kamp mod Hav og Flod ligesaa. Ikke fornøjede med at have skabt dem selv et frit og frugtbart Land, gjorde de dristige Opdagelsesrejser til andre Verdensdele og sammenhobede Rigdomme, i hvis Ly Kunst og Videnskab blomstrede. Nederlænderne var paa den Tid den eneste Nation, som havde fuld Tanke- og Talefrihed, men de havde ogsaa store Tænkere og Skribenter, vi behøver kun at pege paa Navne som Grotius (1583—1645) og Spinoza (1632—1677). Spinoza levede en Tid i en lille Landsby i Provinzen Syd-Holland, Rijnsburg, der hvor man endnu viser det Hus, som han beboede. Men hverken Rijnsburg eller Egmond aan den Hoef, der saaledes har huset to af Verdens største Filosofer, er paa nogen Maade forskellige fra andre hollandske Landsbyer; det er den samme Hygge og Properhed, den samme solide Velstand og — — — Fred.

Det, der mest frapperer den Fremmede, som besøger disse Landsbyer, er netop den Stilhed og Velvære, der hviler over dem. Som i Eventyret om Tornerose synes alle Indvaanerne at sove, og endda Køerne paa Marken er saa ubevægelige, at man synes, de maa være fortryllede! Som et Lyn slaar det ned i En: „Dette maa være et Paradis for Tænkere og Spiritualister, netop dette materielle Velvære og denne uendelige Fred skal der til for at Tanken kan tage Flugten mod ukendte Højder. Her er Forklaringen af, at Holland har ejet saa mange Filosofer, og at fremmede Tænkere har søgt her til.“

Den Kvinde, der er Præsident for Stemmeretsforeningen i Alkmaar, *Elisabeth van der Hoeven*, har i Vuggegave faaet ualmindelig Begavelse og stærk Hang til selvstændig Tænkning. Opdraget af en lærd, aandfuld Fader, har hun fra sin tidligste Ung-

dom syslet med filosofiske Studier, hvad der i høj Grad har skærpet hendes lagttagelsesevne og logiske Sans.

Det er kun faa Aar siden, at hun traadte ind i Kvindebevægelsen, men paa Grund af hendes rigtige Evner og Kundskaber har hun hurtigt vundet en fremskudt Plads og har repræsenteret Holland baa- de paa Kongressen i London og Stockholm. Hun har skrevet adskillige Artikler om feministiske Emner og har lige nylig fuldført en Redegørelse af Suffragisternes Standpunkt, der skal udkomme i et Skrift, det saakaldte „Bond vor Vrouwenkiesrecht“ snart vil udgive. I Holland er der nemlig et Skisma i Kvindebevægelsen, der forvolder mange Vanskeligheder og megen Misforstaaelse, og da de to Partier staa ret skarpt imod hinanden, er en Opgørelse bleven uundgaelig. Det vilde her blive for langt nærmere at gaa ind paa Sagen, men man kunde maaske betegne „Bondernes“ Standpunkt som etisk Feminisme og de andres som rationalistisk Feminisme. Hørende til de sidste er det meget smigrende for Frøken van der Hoeven at være bleven anmodet om at bidrage til et Skrift, som er udgivet af hendes Modstandere, thi det viser, hvilken Anseelse hun nyder. Men da det her nærmest er to filosofiske Retninger, som staa overfor hinanden, saa er faa Kvinder bedre skikkede til at udrede Sagen end netop hun. Som jeg allerede har sagt, er hun velbevandret i Filosofi og kender desuden sit Folk bedre end de fleste. Hun har grundig studeret dets Historie, Literatur og Kunst og desuden dets Administration og Politik. Vinteren 1910—11 gav hun i Alkmaar et Kursus i Statslære og Samfundslære, som gjorde saa megen Lykke, at hun blev anmodet om at holde det sidste Vinter i en nærliggende By „Schagen“, hvad hun ogsaa gjorde. Der er ingen Tvivl om, at det er den rette Maade at forberede Kvinderne (nogle Mænd har ogsaa besøgt disse Kursus) paa den politiske Frihed, som de kæmper for. Til alle sine øvrige Kundskaber har Frøken van der Hoeven endnu tilføjet Sprogkundskaber, hun er dygtig i Latin, taler Fransk, Engelsk og Tysk, men det er især hendes eget Sprog, som hun har

studeret med Grundighed. Hendes Studier paa dette Omraade har ført hende langt tilbage i Tiden og givet hende megen Interesse for Islandsk, som hun har studeret paa egen Haand med Undtagelse af, at hun en Vinter læste den gamle Edda under en dygtig Lærer i Seiden.

Hendes aandelige Overlegenhed og stærke Følelsesliv spejler sig i hendes Træk og smukke mørkebrune Øjne. Hun har en meget smuk Fremtræden og et vindende Væsen.

Thora Fridriksson.

Vor internationale Præsident,

Carrie Chapman-Catt, har til de Forbund, der staa i den internationale Kvindevalgrets-Alliance udsendt Meddelelse om, at hun ved Kongressen i Budapest ønsker at træde tilbage fra den Præsident-Post, som hun nu har beklædt i 9 Aar.

Denne Meddelelse er sikkert overalt bleven modtaget med den dybeste Beklagelse, og man har naturligvis overalt — som her i Danmark — stillet hverandre det uundgaelige Spørgsmaal: »Hvem skal vi faa i Stedet?« — Det skulde ogsaa synes ret vanskeligt at finde en Leder, der i sig forener alle de Egenskaber, som *Carrie Chapman-Catt* har lagt for Dagen, som har været saa betydningsfulde for vor Sag og som har gjort hende selv saa afholdt iblandt os. — — — Hendes Grunde er imidlertid vægtige. Navnlig maa man bøje sig for hendes Ønske om helt og udelte at kunne offere sig for Arbejdet i sit eget Land i de kommende to strenge Arbejdsaar, hvor det gerne skulde lykkes for de amerikanske Kvinder at erobre *New York* — den Stat der er den anførende.

Hvis det altsaa sker, at vi maa finde os en ny Præsident, er det dog en Glæde at tænke paa, at det ikke er svækket Helbred, der tvinger vor nuværende dygtige Leder til at trække sig tilbage, men at det er Kravet om: »Hvad Du evner, kast af i den nærmeste Grav«, der har trængt sig frem og er bleven hørt af en af Kvindevalgrettens mest trofaste Forkæmpere.